

копае отъ земята. Той е сиво-черъ и когато го пипаме цапа ржцетъ. Той е много мекъ. Графитътъ е чистъ вжгленъ, както и вжглищата, но той не гори, колкото и да го загрѣваме. Графитътъ се намира въ много страни. най-много го копаятъ въ Русия, Чехия и Англия. Графитътъ се стрива на ситенъ прахъ и се промива съ вода, за да не останатъ твърди частици въ него, които биха драскали по книгата.

По сщия начинъ постѣпватъ и съ глината. Следъ това се смѣсва чистиятъ графитъ съ чистата глина и се прави черно тесто. За да получатъ моливи съ различна твърдостъ, смѣсватъ въ тестото повече или по-малко глина. Полученото по този начинъ черно тесто поставятъ въ особена машина, която прави отъ тая смѣсъ тънkitъ срѣдини на моливитъ. Тѣ се поставятъ на особени дъски за сушене и следъ това се нарѣзватъ на прѣчици дълги колкото сж моливитъ. Тѣзи черни прѣчици се увалятъ въ прахъ отъ вжгленъ и се турятъ въ особени желѣзни сандъчета, добре затворени и се загрѣватъ силно. Колкото повече се загрѣватъ тѣзи черни прѣчици и колкото повече глина има тестото, толкова по-твърди биватъ моливитъ.

Въ сщщото време други машини приготвяватъ дървената частъ на молива. Тя се прави отъ елхово, борово или липово дърво, а най-хубавитъ и скжпи моливи отъ кедрово дърво, което расте въ Мала Азия.

Изработенитъ моливи се изглаждатъ съ особени машини, боядисватъ, излѣскватъ и най-после върху тѣхъ се отпечатва името на фабриката, която ги е направила. Готовитъ моливи се връзватъ по 12 наедно (дузина), а 12 дузини (гроса) се поставятъ въ кутии и се изпращатъ за проданъ.

Въ България нѣма още фабрики за моливи. Всички моливи у насъ идатъ отъ странство.

А. Марковичъ.

